

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. K. i J. K.

przeciwko A. Ż. i A. S.

o zapłatę, o ustalenie nieważności umowy, ewentualnie o uznanie umowy za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. Ż.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje adw. A.C. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej A. Ż. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia

przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Analiza skargi kasacyjnej wskazuje jednak, że obok oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżąca wskazała również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Pozwana podała, że w toku procedowania Sądu Okręgowego doszło do ograniczenia oceny materiału dowodowego zawnioskowanego przez stronę pozwaną, powodując tym samym istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do tego, czy powyższe nie doprowadziło do naruszenia prawa do obrony skarżącej w sprawie oraz prawa równego traktowania stron w postępowaniu cywilnym, jak i do naruszenia zasady wydawania orzeczeń sądowych w oparciu o pełny i kompletny materiał dowodowy z uwzględnieniem wszystkich wniosków dowodowych zgłaszanych przez strony w toku postępowania.

Skarga kasacyjna jest też oczywiście uzasadniona wobec rażących naruszeń przez Sądy orzekające w sprawie przepisów prawa materialnego, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości wobec błędnego przyjęcia, iż w sprawie ma zastosowanie przepis art. 527 § 3 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do sformułowania zagadnienia prawnego oraz przede wszystkim przedstawienia wyczerpującej argumentacji prawnej, wskazującej na rzeczywiste istnienie powołanej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne,

lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wskazana przez skarżącą kwestia, czy ograniczenie oceny materiału dowodowego zawnioskowanego przez pozwaną nie doprowadziło do naruszenia prawa do obrony oraz prawa równego traktowania stron w postępowaniu, jako niepoparta jakąkolwiek argumentacją jurystyczną, nie spełnia powyższych wymogów.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie może być zakwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena musi być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli ewidentna wadliwość orzeczenia powinna być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi. Ograniczyła się do podania własnej oceny rozstrzygnięcia, bez wykazania, że doszło do widocznego *prima face*, oczywistego naruszenia przepisów prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stanowił art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja

1982 r. - Prawo o advokaturze (j.t.: Dz.U.2017.2368) w związku z § 4 ust. 4, § 8 pkt 7 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

jw